

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

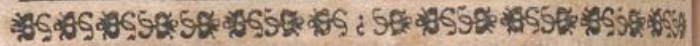
**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XXIX. Dom. IV. post Pent. Retia diabolica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XXIX.
DOMINICA IV. POST
PENT.

Laxate retia vestra in capturam. Luc. 5.

Retia diabolica.

M Epidum est, quod de S. P. Dominico tetra stygia dexterrimo lusore tabulae memorant Ecclesiasticae AA. non repeto alibi (1) jam fusiùs exenterata. In unum hic loci moneo: licet ibidem simiae personae suae graves pœnas dæmon dederit S. Patri Dominico, cui concionem paranti ad unguem exustionem iustus et luciferum agere acheronticus alastor; simiae tamen personam utut ictus & prodigiosè ambustus necdum ponit phlegaeon, sed eam hanc in horam acriter tuetur. Ad nos regressus centies simiam refumit, ut improvidos retibus impleret acheronticis. Vidit hodie per Christum & Discipulos eia retia laxari in grandem piscium capturam, ergo mox simiae naturam orcus involare, & pariter piscatorium rete in capturam Animarum expandere. Successit ei hæc retium stygiorum explicatio tanta ubertate, ut grandi numero animos simiae Apostolorum æmulator reti stygio concluderet. Vidit S. Antonius olim totum hunc spectabilem mundum retibus obseptum, quibus se nullus extricaret, nisi mitis esset & humilis corde. Tam numerosos orci patentis casses, tam grandia tam varia tetra stygis retia ut ritè fugiamus, opus est, ut ritè dignoscamus.

(1) Tub.
Analog.
Dom. 2.
Quadrag.

A.
Simius dæmon etiam retis sua in Animarum explicet capturam.

B.
Orcinum rete duplex est. Primum est pecunia, probatur. (2) An. Soc. ad an. 1605

Videò ego, duo maximè in hominum sempiternam penam ab hoc simio piscatore retia extendi, quorum utrumque jam cominùs exploremus. Primum explanetur per recessus seculi hujus factum, quod Annuae Societatis (2) perhibent, in Insulis Philippinis An. 1605, accidisse. In Garigar Indiae Orientis

ralis oppido servus erat durò servitiò enormiter pressus; nactus enim fuit Herum tam barbarum, tam fordidum, & prodigaliter avarum, ut plus carnis & pabuli quotidiani canibus affunderet & catellis, quàm famulo suo continuit laboribus distento, interim propè inediã confecto.

His malis è medio tollendis, aut saltem mitigandis nec medium restabat nec spes. Rebus itaque penitus conclamatis, improbò consiliò servus statuit, seipsum tot ærumnis fatò subtrahere violentò, & proxima ex arbore seipsum suspendere. Stabat arbuscula in vicinia tribus tantum ulnis à tellure distincta, quam nisi humi fufus defuò fune in collum detrufò prensasset, corporis truncò nunquam sanè animam profligasset. Jam collo laqueum induit, jam ipse suam in perniciem arcto fune gulam constrinxit, en cursim advolant vicini, & restim secant jamjam animam acturo. Forma jacentis ita tetra fuisse dicitur, ac si plures ex orco totum ejus corpus occupasset. Tandem sibi redditus & rationi, candidè fassus est, quid eum in desperationis abyssum præcipitavit. Alia inter totam culpam in orcinum alastorem devolvit, qui monstrofo vultu fame ac laboribus exhaustum adortus, ipsi aureum torquem donasset, & donatum collo iniecisset, cum dicto, sic omnibus fortunis beandum, si hoc aureum vellus venderetur; interim hoc ipsum arctius semper collo adstrinxit, & propè fauces elisit; nunc autem dolos ejus & inveteratas fraudes utrâque palpabat, cum videret funem à styge non aureum torquem collo inductum. His nempe rebus innumeros capit & suffocat simia styx, imò sunt, qui ex immoderata opum cupidine ea ultrò irruant, seque stygi offerant mactandos. Id juxta Paulum (3) (3) I. Tim. 6. omnes præstant avari, & auri petæ eucliones: *qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli.* Hinc etiam Christus ipse (4) huic hominum classi æternum *ve* intentavit: *ve vobis divitibus &c.* ubi juxta Janfen. & alios (4) Luc. 6. plerumque damnatio exprimitur sempiterna. Hæc si sciant pecuniosi, & hac scientia non obstante, avidè nihilominus Pluti divitias aucupentur, extremâ certè dementiã laborent necesse est, qui per fas & nefas aurum legunt, quod non nisi *ve* interminabile importat. Servus ille in Philippinis adhuc
Mm 2 felici-

(r) Stengl.
t. 4. de Jud.
s. 14.

C.
Et con-
firmatur,
Hist.

feliciter retia evasit diabolica, contra stygem ritè per Soc. Patres armatus, & suò damnò sapere doctus in ævum; nunc verò alium producamus, qui quidem casses aureos stygi irruit, nunquam inde ad vitam & libertatem filiorum Dei reversus. Scribit Stengelius (r) fuisse famosissimum euclionem pluribus bonis & fortunis malè partis obseptum, qui cum auro suo à furibus metueret, & omnes procul infidias suis à burfis proscripserat vellet, id non in arca sua, imò nec domi sua, sed in proxima eaque densissima silva, & quidem super excelsum & densis frondibus instructam pinum abstruxit, eo nempe in luco tutissimè nidulari persuasus, quem aliis esse vidit inaccessum. Ita suos opum aucupes curis perennibus replet, & mille anxietatù paliuris pungit, fodicat turpis avarities. Rogabat olim Charon apud Lucianum, senem Menippum, unde aureum tantoperè palleret? tacente Menippo, Charon ipse quæsitum resolvit dixitque, primam & ultimam palloris hujus rationem ex eo defumi, quòd tantis cum curis, tantis cum laboribus à vitæ periculis colligatur, & collectum adhuc plures inter angores fervetur. Hinc ab auro & à loculis suis hi avari burfones nihil ferè aliud reportant, quàm pallorem in vultu curis in animo, vigilias in oculis, timorem in membris, sitim acerbam in voluntate, in manibus parsimoniam. Quid dico parsimoniam? genii sui assiduum defraudationem, turpem vitæ rationem, solitudinum immanes acervos, suspitionum catervas, omnes omninò miseras. Expertus id fuit antè alios idem euclio, cui quieto esse haud licuit, quamdiu ex pinu tecta loculi gaza penderet. Illud identidem vel ore tacito, vel animo multare auditus: quid si ursus aut vulpes nocte concubia pinum meam conscenderent, & in altum usque verticem eluctarentur? actum certè foret de peculio meo. Quid si huc locorum proceces & audaces pueri irreperent, qui avium nidos prædaturi arduas etiam arbores transcendant? iterum tota bursa mea in prædam cederet tenebrionibus illis. Quid si validi vis concita venti ex antro prosiliret, & pinum auream imis à radicibus erutam, solo insterneret? sic denuò fortunis omnibus exciderem grassante Cauro. Quid si hanc ipsam arborem fulmine summo ignea missa polo ferirent, & quod huic igni proprium est,

est, aurum bursâ conclusum absumerent, corium bursæ nulla sui parte violarent? sic uno ictu thesaurus periret. His cogitationum tricis, his curarum stimulis exacerbatus, statuit mox altero die depositum è silva tollere, & tutiorem in locum transferre; at seriùs euclio pinum suam revisit, ab alio Dei providentiâ huc directo mirabiliter præventus. Erat in vicinia homo pauperrimus silvæ aditus, debitorum onere panè oppressus, & propè ad incitas redactus Amyntas; huic viro tam gravis accidit calamitas, ut impiò consiliò mente conceptò, mori mallet, quàm toties à creditoribus urgeri, vexari & propemodum sua è casa profligari. Statuit proin laqueò vitam concludere; eum in finem silvam fune armatus introgreditur, quærit suspensio locum ab hominum oculis quàm remotissimum. Occurrit ocius bono utique genio duce & comite illam in arborem, cui avarus opum heluo aurum suum commiserat; conscendit, probat capitis frondosi umbrosi verticem, promit laqueum, collo induit, jamjam efferra morte sibi ultrò animam elisurus; hem subito circumspicientes oculos bursâ irruit, & antè sacculum reperit aurò tumidum, quàm gulam laqueò suffocaret. Ut vidit aurò totam crumenam tumescere, morti & laqueò mox omnem nuntium remisit. Inde felicissima commutatione lætus bursam cum auro sustulit, & in vicem illius funem suum reposuit, domum reversus dives & opulentus, qui domò exibat, præ immanî pauperie ac debitorû mole seipsum laqueò perempturus. Hoc subitaneò ter centum aureorum lucrò, novâ quasi vitâ redanimatus pauper Mopsus, non tantum debita sua ad amissim expunxit, sed emptionis jure plures etiam sibi agros & læto gramine ridentes campos vendicavit. At quid tenacissimo euclioni factum, cui tam enormes curas bursâ peperit arbori appensa, nunc verò in alterius manus delata & sublata? Revertit paulò post eandem in silvam, pinum conscendit, visurus, num loco suo abdita penderet crumena; & ecce pro bursâ laqueum reperit ac restim è ramo pendulam; mox furere ac panè in rabiem agi thesaurò suò perfidè spoliatus; cum autem tanti lucri jacturam ultrà ferre non posset, mortem sibi violentam sub ipsis frondosæ pinûs umbris inferre statuit; arrepto itaque fune illo, quem rusticus ex alto suspende-

Mm 3

rat,

D.
Malè
parta,
malè dilata-
buntur.

rat, se arbori memoratæ aureus stolo innexuit, ut Divinæ in
 avaros vindictæ monumentum penderet, quotquot enim huic
 ab alto pendulum spectabant, palam sordidum funus ejurabant,
 mille diris infamem auripetam execrantes: hem perditum
 nebulonem, qui tot alios perdidit, & emunxit! jam pœnas
 dedit avaritiæ truculentas pridem suspendium meritis tene-
 brio! i nunc opum heluo, & auram gluti, quem auri dira famas
 in fraudes & nefarias iniquitates devolvit! i modò, & quocun-
 que modò aurum corradè, insatiabilium corvorum execrabilis
 præda! & quid tibi nunc profunt burfæ aurò turgidæ alienò?
 te modò quid juvant tot exactiones, pressuræ, fallaciæ, quibus
 peculium auxisti? unguenta quid juvant, quorum gratiâ toties
 suppressa est justitia, toties innocentia proscissa, toties viduæ
 ac pupilli afflicti. Hi centies tibi malam crucem, & pro
 aureo vellere cannabin apprecabantur, jam se votis suis damna-
 tos esse vident, cum te literam longam ex arbore factum
 suspiciunt. His vocibus ab alto pendulum, auri argentique
 sordidum aucupem salutabant transeuntes. Ita omnibus diris
 patuit vivus, omnium execrationibus patuit extinctus.
 Omnes avari hoc velut in seculo ex arbore suspensò pericul-
 sam sortem suam arbitrentur. Paribus auri desideriis per fas
 & nefas explendis si æstuaverint, suo tempore justa nemis
 ad unguem & obolum repetet, quod aurea ingluvies pravæ
 artibus compilavit. Novit pariter Divina providentia, scelerum
 & rapacitatum mensurâ ritè impletâ, vel aurum malè partem
 in laqueum transmutare, vel orco permittere, ut hæc aurea
 retia laxet avaris stygius lavernio, in capturam animarum,
 cum enormi damno sæpè vix unquam reparando sitientium
 euclionum. Oraculum est non proverbium, quod vulgò jacta-
 tur: *malè parit a malè dilabuntur*. Dæmon inde nassas trahit &
 pedicas, tunicas retinas, funes & catastas, quibus orco alligat
 incautos &c. Habent immensos aris & argenti acervos, sed
 malis artibus coacervatos, nullam ætatem ferent acervi, nec
 annis unquam canescent. Rapiant philippeum? raptum rota
 decas luet furtò abstracta, vel incendiò absumpta. Se ac suæ
 ditent ex hospitali exorphotrochio, ex pauperum burfa, ex
 templorum redditibus, ex pupillorum bonis! tandem vel ipsi

vel ipsorum nepotes bonis omnibus etiam ritè collectis exuentur, quorum exempla prostant innumera, ac se ultrò laqueis induent acheronticis, quos nulla solvat æternitas.

Alteram retium stygiorum classẽ bellè olim sapiens (6) ^{(6) Prov. 7e} detexit his verbis: *fili mi custodi sermones meos; serva mandata mea, & vires. Scribe illa in tabulis cordis tui. Dic sapientia, soror mea es, & prudentiam voca animam tuam, ut custodiat te à muliere extranea & ab aliena, qua verba sua dulcia facit.*

E. Alterum rete diabolicum est Cypria voluptas. Ait ulterius sapiens, se sua è fenestra prospexisse, & vidisse irrequietum juvenem gestibus & júbilis insolentiæ plenis in plateas effusum, tandem captum & illaqueatum; quibus laqueis? quibus retiaculis? Audiatur Sapiens: *& ecce occurrit ei mulier ornata meretricio ad capiendas animas preparata, garrula & vaga.* Hem pedicas avernales! struunt illas pectore tenus ad usq; scandalum nudæ lamia, veri nominis lupa ac meretrices, ad animas capiendas retibus & laqueis ab asmodæo instructæ, garrula, canoræ, ludibundæ, omnium locorum prostibula, omnium horarum scorta, tota urbe per diem vagabundæ, omnium nuptiarum convivæ, omnium chorearum primiceriæ, omnium sodalitarum sociæ junones, in omnem lasciviam projectæ, in omnem petulantiam effusæ. Audiatur ulterius veritatis promuscondus Vates: *hac apprehensum deosculatur & procaci vultu blanditur dicens: inrexui sinibus lectulum meum; stravi tapetibus pictis ex Agypto* (illas nempe hic loci icones & tabulas intellige, quæ stygio penicillo elaboratæ, ac nudæ veneris representativæ totis ædibus prostant) *aspersi cubile meum myrrha & aloë & cinnamomò,* quo ipso hæc lupa ostendit, intus animo grandem scelerum mephitim delitescere, cui pellendæ tot aromata coacervantur. *Posthume non benè olet, qui benè semper olet,* pridem cecinit Ethnicus Martialis, & post hunc pluribus seculis olor (7) ^{(7) S. Ambro. l. 1. de Cain c. 4.} Ambrosianus: *spargit odores suos* voluptas, *quia Christi odorem non habet.* Sed quid ulterius meretrix ad juvenem? *veni,* ait illa, *non est enim vir in domo sua, abiit viâ longissimâ.* Hem! mora hæc sunt orci retia, quibus improbis ardoribus exastuans procus capitur & mactatur; ita fanè in terminis sapiens perorat his verbis: *irretivit eum multis sermonibus, & blandiis labiorum protraxit illum.* Sapiens
his

his retibus perditum ait juvenem quasi unum, sed qui numerum aliorum plurium sine numero expleat. Ita sanè p. m. Drexelius palam Boica è Cathedra disseruit; se firmiter credere, centum si damnentur, nonaginta novem ex luxuria daminari, & centesimum alio ex flagitio. Hoc sanè ita inolevit, ut multi nec inter flagitia recensent luxuriæ portenta, ii nempe, quibus vel Amadis vel Machiavellus rapuit præcordia, ut risu excipiant sardonico Divina, tanquam monachorum commenta, poparum crepitacula, & augurum somniantium vaframenta.

Quàm verè autem his de retibus femininis disputatum sit à citato Salomone, patebit ad oculum ex facto per Delrium (8) & per Masenium (9) descripto. Mirum est, quod in hoc genere Theodoro Maillotio Lottaringæ Proprætori adhuc adolescenti memorant evenisse. Hic nobilis puellæ pravis amoribus (qui communis dæmonum hamus est) perditè tenebatur. Eam ut matrimonio sibi arctius conjungeret, quemdam, ut credebatur, sibi perquàm familiarem, sed unà magum, pro consilio & operæ virginis adipiscendæ sollicitat. Addicit ille operam & operam spondet in tempore; interim fores pulsât stygios, & pro accelerando Theodori consilio tetram stygem implorat. Audit proceres acheron, sed ea conditione, si ungues stygios Theodorus decipiat, magi anima in vicem dimissæ præda fiat averno. Secrata utrinque omnia. Magus paulò post Theodorum domum salutem, spondetque ocuis etiam virginem exoptatam per ratificando contractu secuturam. Nec mora: salutato amice Theodoro, mox etiam in elegantis puellæ forma præsentem sistit dæmonem magus; hæc inexpectata Theodorum oratione compellat; aitque hæc si forma potiri gestias Theodore præ tibi hæc quinque puncta probè observanda propono. Jura, & his ad unguem & ad literam staturum firmiter, & tibi pariter fidem jurabo conjugalem. Obstupescite quæso fallacis occultitiam, quæ etiam sub sacris retiis condit diabolica. Inquietabat styx femella, me si amas, omni crapula & ebrietate, omni lusu & libidine, furtis omnibus & blasphemis seriò abstineas velim. Quid hæc lege sanctius? utinam hæc unà omnia matrimoniales contractus signarentur. 2dò, non tantum festis sed etiam feriatis diebus sacro Missæ officio reverenter

(8) Delr.
disq. Mag.
l. 2. q. 4.
(9) Masen.
in Curios.
c. 4. n. 13.

F.
Et hoc
alterum
rete tra-
gicò
exemplò
illustratur.
Hilt.

stes. 3to singulis mensibus proprio ex lucro liberalem eleemofynam in pauperes erogabis. 4to te ipsum & carnem tuam binis per hebdomadam jejuniis macerabis. Occurrit hic loci, quod olim feliciter amasio suo jejunium dictavit (10) omni ævò commendabilis puella, de qua Causinus memorat: cùm libidinosus juvenis hanc ob formæ præstantiam ardentissimè deperiret, jamque scelus anhelaret, ut hos stygios veneris ignes aboleret, flammis statuit pabulum subducere juxta tritum illud: *sine cerere & bacco friget venus*. Dixit ergò se votum fecisse 40. diebus solo pane & aqua jejunandi, quò se ocius exsolvere cogitaret; ante proin nulla ratione consensuram, nisi & ipse secum ad amores probandos eandem velit inediam per 40. continuos dies sustinere. *Carnis tetra fames quid non mortalia cogis pectora*. Nihil scilicet amanti difficile, nihil arduum. *Graculus esuriens ad cælum jussus, ibit*. Condixit stolo & tantis se jejniis jam triduum emaciavit, sed ita membris ac viribus suis debilitatus, ut plus de morte, quàm de pravls amoribus cogitaret. Ardor libidinis hac levidensi inedia ita resedit, ut nequidem per somnium pravos animò amores verfaret. Tantam huic sodi si Confessarius pœnam dictasset, quot fulmina in sacrum Caput detonuisset. Tantum neque hic loci à Mailotio pius dzmon expetiit. Singulis septimanis binos tantùm dies dari voluit jejunio, ut tantò certius sub femina larva orcus delitesceret. 5to tandem nolim te posthac instar fœtentis porci è strato surgere. Prima potius cura precibus primo mane deferatur, ut diei primordia Deo ritu Christiano immolentur. Hæc mihi te sanctè præstiturum si juraveris, tibi vicissim fidem jurabo, ut nuptias tecum celebres exoptatas. Rogabat Mailotius, unum diem deliberationi; cùm enim lusibus & popinis, sociis & sociabus jam multo tempore assuevisset, multa hæc fat ei gravis accidit & operosa; dedit locum meditationi orcus & in crastinum certum ac evidens excoqui voluit responsum. Sic re infecta discessum. Credebat Mailotius hanc femellam ad omne scelus projectam esse, nunc autem se oratricem Bertam seu precabundam Nonnam in hac videt domicella reperisse; placuit modesta simul & formosissima Virgo, displicuit abstinentia, sociorum fuga, precum ac templorum frequentia; hinc

N n

variis

(10) Causinus. t. 4. de am. sens. scilicet. 9.

G.
Pio altu
clula ve-
nus.

variis passionum ventis mens abripi & exagitari. Hinc ante urgebat, hinc timor instabat & conditiones nimis arduas vel mitigari suadebat vel everti: notavit hos animi fluctuantis acris conflictus arcis Maillotianæ Sacerdos, vir pius ac divinis mensus; blandè itaque meditantem aggressus, diu reluctanti, tandem rei totius veritatem extorsit, qui cum ocus avernales insidias oculis spectasset præfagus vates, & utraque manu dæmonis larvati astus prensasset, candidè dixit Maillotio, agi modò animam ejus & æviternam salutem, falsis hisce promissis si obsequatur, in orcum animam cum corpore præcipitandam. Sic Maillotio persuasit, ut consilium damnaret, & omne commercium conculcasset. Altero die statâ horâ se quidem magus exhibuit & stygia domicella; at cum frustra Maillotium saniori doctum sollicitarent, à Maillotio tandem & pio sacerdote junctis viribus arce pulsus & proscriptus sunt uterque. Jam magus equum conscendere parabat domum suam reversurus, ecce virgo larvata vultus mutare, formam omnem abjicere, ac vivum eumque teterrimum dæmonem repræsentare, qui mox equum magum dejicere, dejectum, adfuso saxo allidere, & in vitæ prædæ alterius jam dilapsæ prout pactum est, magi corpus cum anima, per avia & in via orco imolanda raptare, equum vacuo ad arcem relictò. Sapuit Maillotius infelicissimo magi exitu, & Sacerdotem illum tanquam cœlò lapsum soterem, tota vitæ tempore iteratas inter grates Deo refusas sanctè coluit. Vident hic omnes pellices & veneris internuntii, quâ mercede hoc hominum genus carnalis a smodeus remuneretur. Vident alii omnes cum illo Indiæ famulo & præsentis Maillotio, quibus periculi plena sint retia per aurum, & amores cyprios ab orcinis facialibus ubique suspensa. Utraque ferio vitentur & profligentur, ut sua cœlica filiorum Dei libertas semper integra duret, ac salva.

Amen.

[o]

Copia

H.
Merces
veneris in-
ternuntio
repensat